

[Ove Hansen.]

tet og fortsat må affinde sig med forhøjelsen, men for eftertiden standses dog denne urimelighed ved genudlejning. Jeg går også ud fra, at de kontrakter, der med hensyn til et nyt lejemaal er sluttet i denne tid gældende fra 1. april i år, og hvori der måske er anført en 25 pct. lejeforhøjelse, nu ikke bliver gyldige efter dette lovforslags vedtagelse.

SF har stillet et ændringsforslag, som går ud på, at genudlejningsforhøjelsen skal falde bort også i tilfælde, hvor den har fundet sted, nemlig når der er tale om en fornyet genudlejning. Den tanke, der ligger bag ændringsforslaget, kan være meget tiltalende, men jeg mener ikke, det er forsvarligt at indføre en sådan bestemmelse. Jeg tror i det hele taget, det vil være grundlovsstridigt. De rettigheder, en udlejer har erhvervet og disponeret efter, kan ikke fratages ham.

Der er i alt til de to lovforslag, vi nu behandler, stillet 5 ændringsforslag af boligministeren, og jeg anbefaler folketetinget at stemme for disse ændringsforslag, hvorimod jeg anmoder folketetinget om at stemme imod det ændringsforslag, som er stillet af SF.

Hastrup: Må jeg begynde med at sige i anledning af hr. Ove Hansens tale, at jeg skal ikke gå ind på en drøftelse af de spørgsmål af mere principiel karakter, som hr. Ove Hansen rejste, fordi jeg i og for sig ikke synes, at vi som følge af behandlingen af disse to lovforslag bør føre en egentlig generel boligdebat i folketetinget. Derimod er det rimeligt at gøre det i forbindelse med den videre behandling af rentesikringslovforslaget og lovforslaget om boligbyggeri.

Om de foreliggende lovforslag vil jeg gerne sige, at under første behandling her i salen fik jeg egentlig det indtryk, at de tre oppositionspartier opnåede et vist tilsagn om samarbejde og imødekommenhed med hensyn til lovforslagenes endelige udformning. Af de ændringsforslag, som man nu kan læse i betænkningen, vil det med stor tydelighed fremgå, hvad dette tilsagn egentlig har været værd.

Til loven om midlertidig regulering af boligforholdene er der stillet 3 ændringsforslag med regeringspartiets tilslutning. Det ene af disse ændringsforslag skærper loven, idet det går ud på at ophæve det oprindelige for-

slags bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen kan afgøre, hvorvidt reglerne skal gælde for kommunen.

Det andet ændringsforslag betyder ganske vist en lempelse, idet det medfører, at spørreklausulen for en købers ret til at flytte ind i en ejerlejlighed, han har erhvervet, ikke skal være gældende, såfremt hun eller han opfylder boliganvisningens betingelser med hensyn til antal af personer i husstanden. Dette ændringsforslag er imidlertid ikke i den forstand et resultat af arbejdet i boligudvalget, men man har gjort en dyd af nødvendigheden, som både boligministeren og justitsministeren indså allerede under første behandling af lovforslaget her i tinget.

Oppositionen nævnte ved denne lejlighed, at lovforslaget efter dens opfattelse medførte en sådan begrænsning af rådighedsretten, at der måtte skønnes at være tale om et tvivlsomt forhold til grundlovens § 73. Boligministeren bebudede da i sin svartale et ændringsforslag, der kunne rette op på dette forhold, og justitsministeren erkendte, at et sådant ændringsforslag ville være nødvendigt.

Spørgsmålet er så, om det fremsatte ændringsforslag fuldt ud fritager for spekulationer eller overvejelser på dette punkt. Det mener justitsministeriet og naturligvis også boligministeriet at det gør. De mener, at ændringsforslaget er tilstrækkelig dækkende, og henviser til, at der tidligere uden erstatning er sket tilsvarende indskrænkninger i ejeres ret til at råde over deres ejendom. Dette gælder, hævder man, bl. a. lejelovgivningen som helhed. Det forekommer mig imidlertid, at der i dette tilfælde gør sig det særlige forhold gældende, at der er mennesker, der har haft udgifter, fordi de har disponeret i tillid til gældende lovgivning, som gik ud på, at udstykkede ejerlejligheder kunne afhændes frit, efterhånden som de blev ledige, altså ikke blot til dem, der opfyldte boliganvisningens betingelser, men også til andre. Lovforslaget begrænser denne køberkreds og påfører derved ejerne et tab. Om dette tab kan siges at være af en sådan karakter, at det giver anledning til erstatning, må efter min bedømmelse herefter blive et domstolsspørgsmål.

Det er derfor også væsentligt, at hele diskussionen om det grundlovmæssige forhold